

ÇİFT SAYILARA TAKINTILI BİR ÇOCUĞUN ENGELLERİ AŞMA MACERASI

iki kere felix



Eğlenceli Bir
DKB Hikâyesi



Çizer: Maria Serrano

Sally Harris

carpe diem!

İkinci Bölüm

Bence insanın günü iki şekilde ilerleyebilir ya,

A) Tam olması gerektiği gibi geçer ve çok iyi ilerler.

ya da,

B) Asla yaşanmaması gereken şeyler yaşanır ve pek de iyi ilerlemez.

Bugün aslında “A” gibi başlamıştı ama yanlış bir şeyler olunca “B”ye dönüştü.

B’ye dönüştü diyorum çünkü şu an sınıfta olmam gerekirken müdiremizin odasında oturuyorum. Bugün pazartesi ve şu an dilbilgisi dersinde olmalıydım. Bayan Lovejoy’un odasına daha önce de gelmişim. Buralarda yeni değilim yani. Hatta Scribbly Gum İlkokulu’nda geçirdiğim süre boyunca burada bayağı bir vakit geçirdim. Çünkü... Çünkü birkaç yanlış anlaşılma yaşandı diyelim.

Ama bugün durum farklı, cidden.

Farklı çünkü bugün yanımda Bayan Lovejoy yok. Tek başımayım ve kapı da kilitli. Kapının diğer tarafında Bayan Lovejoy duruyor. Bu durumdan memnun olduğunu söyleyemeyeceğim, bana bağırdığını duyabiliyorum. “İnsanlar üzgün olduğunda bağırır” demişti annem.

Gerçi Bayan Lovejoy neden üzgün anlayamadım. Üzgün olması gereken benim, burada kilitli kaldım ve berbat bir “B” günü geçirdiğim için halimden hiç memnun değilim.

Bayan Lovejoy, kapının ucundan “Felix!” diye bağıyor. Üstelik bunu yaparken yapmacık-neşeli ses tonunu kullanıyor. Şarkı söyler gibi “Kapıyı açar mısınız?” diyor. Yani sonuçta bağırmasına gerek yok ki. İncecik kapı, duyabiliyorum.

Kapıyı zorluyor ama bir şey olmuyor tabii. Sessizce “Helen, bana bir bıçak getir” dediğini duyuyorum. Sanırım danışmada oturup duyuruları yapan Bayan Helen ile konuşuyor. Bayan Helen her zaman “tak-tak” sesler çıkaran sivri topuklu ayakkabılar giyer. Sandalyesini geriye itip bıçak almaya gittiğini duyabiliyorum.

“Felix, içeride iyi misin canım?” Bayan Lovejoy dikkatimi dağıtıyor. “Hadi kapıyı aç da güzelce konuşalım.” Cevap vermiyorum, bunun yerine odasındaki keman yapraklı kauçuk bitkisinin saksısına tam yirmi iki tane kalem saphıyorum. Bayan Lovejoy “Monica, lütfen Bill Fisher’ı arayabilir misin?” diyor. Moni-

ca, okul kantininde çalışıyor. Bu bağırırları duyup gelmiştir herhalde. Bill Fisher da okulun bakım görevlisi. Scribbly Gum İlköğretim Okulu'nda kimse Bill Fisher'ın izni olmadan ampul bile değıştirmeklemez.

“Hemen buraya gelsin. Acil bir durum var. Yanında tornavida getirsin. Bir de testere olabilir. Balta da getirsin, iyi olur. Baltamız var mıydı?”

Balta mı? Baltayla ne yapacaklar yahu? Bayan Lovejoy'un kitaplığındaki tüm kitapları indiriyorum ve aynı renkte olan kitapları çiftler çiftler yerleştiriyorum. İki kırmızı, iki mavi, iki sarı, iki beyaz, iki yeşil, iki kırmızı, iki beyaz. Çok daha iyi oldu!

Kapının ardında Bayan Helen, “Bıçak buldum!” diye bağırarak geliyordu.

“Güzel, biz Bill'i ararken sen de kapı kilidinin vidalarını onunla çıkarırsın.”

Kapıyı tekrar itmeye başlıyorlar.

Umarım Bayan Helen kapı kilidiyle uğraşırken bir yerini kesmez. Bana karşı hep nazik davranır. Günüm kötü gittiği için beslenme çantamı evde unuttuğumda annemi ararken hiç şikâyet etmez.

“Felix! Aç kapıyı!” Bayan Lovejoy yine bağırıyor ve kapıyı zorluyor. Artık yapmacık-neşeli sesinden eser yok.

Kapıdaki seslere, geçen seneki öğretmenim Bayan Jessup da katılıyor. Kendisi çok iyi bir öğretmendi, onun sınıfındayken başım bu

kadar belaya girmemişti. Muhtemelen çok disiplinli ve kurallara uyan biri olduğu için böyle oldu. Asla ilk dersimiz dilbilgisiyken, kafasına göre fen bilgisi dersi işlemezdi. Kapı tekrar tıklanıyor, bu sefer Bayan Jessup konuşuyor,

“Felix! Lütfen kapıyı açar mısın, benim hatırım için? Senin için çok endişelendik.”

Duvardaki çerçeveleri düzeltmek için sandalyeye çıkıyorum. Masasının tam arkasında öğrencilere ait beş çerçeveli resim duruyor. Çerçeveler hiç düzenli değil. B sınıfından Kayla’nın uyuyan zürafa resmini çöpe fırlatıyorum. Dört çerçeveyi de indirip çivilerini söküyorum. Sonra Bayan Lovejoy’un zımbasını kullanarak çivileri tekrar çakıyorum, resimleri de çifter çifter düzenli bir şekilde asıyorum.

Bayan Jessup “Annesini mi arasak? Bize yardım eder” diyor.

Bayan Helen “Zaten aradım, birazdan gelir” diye cevap veriyor ve bir yandan da bıçakla kapıyla uğraşıyor. Kapı hâlâ kilitli.

Ofisteki koltuğun üzerindeki üç desenli yastıktan birini alıyorum. Üç tane yastık, kabul edilemez! Bu yastığı saklayacak bir yer arıyorum ama ofiste ne yazık ki fazla dolap yok. Bakınırken devasa kâğıt parçalayıcıyı görünce aklıma bir fikir geliyor tabii. Bu yastığı sonsuza dek yok edebilirim! Yastığı makineye yerleştirip makineyi açıyorum. Makinenin dişleri gürültülü bir şekilde çalışmaya başlıyor ve yastığı yutuyor.

“Felix! Bu ses ne?” gürültünün ardından Bayan Lovejoy’un sesi zar zor duyuluyor. Sesinden paniklemeye başladığı anlaşılıyor.

Şansıma bu yastık makinenin yutması için fazla büyük. Makine kumaşı yuttukça homurtuları daha da artıyor.

“Şükürler olsun! Geldiniz!” Bayan Lovejoy’un sesini duyuyorum.

Arkasından anahtarların şingirtısı geliyor, sanırım Bill Fisher burada. Okuldaki her bir odayı açan, bazılarının nereyi açtığını kimse- nin bilmediği yüzlerce anahtarın bulunduğu o anahtarlık geldi işte!

Bill Fisher “Bir bakayım” diyerek anahtarları denemeye başlıyor.

“Bu değil, hayır bu da değil...” Yavaş yavaş anahtarları denediğini duyuyorum.

Kâğıt parçalayıcı yastığı çiğnemeye devam ederken anahtarların şingirtısı da artıyor. Yastık sonunda sıkışıyor. Makinenin sesinden motorun durmak üzere olduğunu anlıyorum.

Bayan Lovejoy “Ver şunları bana!” diyor ve sertçe anahtarları denediğini duyuyorum. Anahtar gürültüsü ve kâğıt parçalayıcının gürültüsü birbirine karışıyor. Makineden dumanlar çıkarken Bayan Lovejoy içeri dalıyor.

Tam o girdiği sırada, yastık parçalanıyor ve tüyler her yere saçılıyor. Tüylerin arasında Bayan Lovejoy’la göz göze geliyoruz. Sanki kar yağıyor!

Bayan Lovejoy ağız açık bir şekilde bana bakarken yerimden kımıldayamıyorum. Sanırım bu kadar kısa sürede ofisini böyle dağıttığım için etkilendi diye düşünüyorum.

“Merhaba Bayan Lovejoy, merhaba Bayan Lovejoy” diyorum.

Bu sefer kar değil yağmur yağıyor.

Ama yağın t  y değil, gerçek su. Tavandaki duman dedektörü duman yüzünden çalışma kararı alıyor.

Size demiřtim ya, bugün berbat gidiyor.

Sanırım Bayan Lovejoy için de   yle.

Dördüncü bölüm

Bana “tamamen kontrolden çıkmış” olduğumu söyleyip durduktan sonra, Bayan Lovejoy beni ofisinin dışındaki sandalyeye oturttu. Annem gelip beni almaya gelene kadar kıpırdamamamı da söyledi tabii.

Bunu söylerken, alnına yapışmış iki küçük beyaz tüy hafifçe titriyordu. Kapının yanındaki çizgili koltuğa gömülüp koltuğun koluna parmaklarımla vurmaya başladım. Bir, iki, bir, iki, bir, iki.

Aslında bugün güzel bir gün gibi başlamıştı. Size günümün özetini geçeyim.

Annem bizi her zamanki gibi uyandırdı. Kapının eşiğinde durup “Günaydın, Henry. Günaydın, Felix” dedi.

Ben de her zamanki gibi “Günaydın, anne. Günaydın, anne” dedim. Abim Henry ise huy-suzca inlemeyi seçti.

Kalkmadan önce abimle paylaştığım ranzanın çıtalarını saydım. İki, dört, altı, sekiz, on,

on iki. Bu beni mutlu etti çünkü on iki çift bir sayıdır. Ayrıca iki, dört ve altı ile bölünebilir ve bunların hepsi de çift sayılardır. Çift sayılar, güne başlamanın en güzel yoludur.

Sonra ayaklarımı yere değmeyecek şekilde yataktan çıkardım. Önce birini sonra diğerini yere koydum.

“Günaydın, Henry. Günaydın, Henry.”

Pijamalarımı çıkarırken Henry yine homurdandı. Çok huysuz gerçekten. Belki hastadır? Belki ölüyordur? Gidip anneme söylesem iyi olacak.

Henry’yi yatakta bırakıp koşarak merdivenlere gittim. İkişer ikişer merdivenlerden indim.

“Anne, Henry ölüyor” derken iki kız kardeşimin arasına, mutfak tezgahındaki yerime oturdum.

On üç yaşındaki Alice tost yiyordu, ayaklarıyla ritim tuttuğu müzik sesi o kadar yüksekti ki kulaklık takmasına rağmen duyuluyordu. Yedi yaşındaki Lavender mısır gevreğini kaşık kaşık yemekle burnuna sokmak arasında kararsız kalmış gibiydi. Her sabah olduğu gibi annem mısır gevreğimi olması gerektiği gibi hazırlamıştı. Gevreği kâsenin dördüncü çizgisine kadar doldurulmuştu, kasem ortada, kaşığım sağında ve sütüm solundaydı.

“Anne, Henry cidden ölüyor” diye tekrarladım.

Annem bir yandan ögle yemeği için sandviçlerimizi hazırlarken bir yandan da Göbek'i tezgâha yaslamamaya çalışıyordu.

“Ölüyor mu?” diye sordu kaşlarını kaldı-
rarak.

“Evet, homurdanıp duruyor. Çok homur-
danıyor. Ayrıca çok kötü kokuyor.”

Annem gülererek “İleri derece ergenlik yaşı-
yor, Felix. Muhtemelen her gün yatağın ters
tarafından kalkıyordur.”

“Ama bu imkânsız. Yatağın sol tarafı duva-
ra dayalı, sadece sağ taraftan kalkabilir. Hem
ranzada yatıyoruz, üstelik üst kat onun.”

Sütümün yarısını kâseye döktüm ve hepsi
eşit derece ıslansın diye güzelce karıştırdım.
Sonra diğer yarısını ekleyip tekrar karıştırdım.

“Sanırım haklısın Felix” dedi annem ve her
zamanki gibi iç çekti. “Yatağın ters tarafından
kalktı demek, kötü bir ruh hali içinde olduğu
anlamına gelir.”

“O zaman neden sadece kötü hissediyor
demiyorsun?”

Annem yine iç çekip Göbek'i sıvazladı.
Açıkçası Göbek'ten pek memnun değildim.
Göbek demek yeni bir bebek demekti ve aile-
mizde beş çocuk ve yedi kişi olacağı anlamına
geliyordu. Bu hiç iyi bir haber değildi. Beş,
kötü bir sayı. Yedi de kötü bir sayı. Dört çocuk,
toplam altı kişi olmamız daha iyi. Hem Göbek
doğunca nereye oturacak? Mutfak masasında
da tezgahında da yer kalmadı ki.

Neyse, bu sabah her şey olması gerektiği gibi ilerledi. Kahvaltımı bitirdikten sonra tam iki dakika duş aldım, okul üniformamı giyip hazırlandım. Her gün kırmızı tişört ve mavi şort giyyordum. Üniformamı çok seviyorum çünkü okula gitmek için en doğru kıyafet bu. Hafta sonu gibi yanlış bir şey giyme ihtimalim yok. Mesela yüzme dersine gitmek için Örümcek Adam kostümü giymek yanlış bir seçenek. Bunu biliyorum, daha doğrusu artık biliyorum.

Fakat berbat bir gün geçirmemin sebebi sabahım değildi...